

По одноименния аудиосериал на

 storytel original

Риалити

Мария Пеева

СОФТПРЕС

1

В тихия слънчев следобед децата се бяха скупчили край тротоара в сенчестия край на улицата. Някой беше донесъл нови карти с футболисти. Момчетата си ги подаваха от ръка на ръка и внимателно ги разглеждаха, а момичетата се кикотеха наоколо или пуфтяха презрително и бърчеха носове, както винаги правеха, когато вниманието на момчетата се отклоняваше от разни незначителни неща. В общия глъч никой не чу колата, която зави с бясна скорост, за миг изгуби управление, после продължи, но в този момент пред нея изскочи улична котка – пъстра, дебела и красива. Вместо да набие спирачка, шофьорът даде газ още по-рязко и пред смаяните погледи на децата свърна леко надясно, точно колкото да удари животинката, а ако децата не бяха вече отскочили на тротоара, може би и някое от тях.

Котката, пиццейки почти като човек, се изстреля във въздуха и се изви в нелеп предсмъртен танц пред онемелите хлапета. В продължение на няколко милисекунди, които им се сториха часове, животинчето се гънеше в невъзможни форми и се премятеше в сложни салта, същинска закачена на невидими конци пухена кукла, след което

МАРИЯ ПЕЕВА

падна, без да издаде повече звук, помята се още малко на земята и се изпружи.

Чак тогава, като по сигнал, децата закрепяха. Едно-две в паниката си се опитаха да се разсмеят, но гласчетата им бързо замлъкнаха и всички се разбягаха ужасени в различни посоки.

Остана само едно, сякаш вкаменено. Огледа се предпазливо... наоколо нямаше жива душа. Колебливо приближи котката и се надвеси над нея, внимавайки да не се изцапа – не искаше да му се карат у дома. Зверчето изглеждаше зловещо, ударът беше пръснал черепа му и едното око бе изскочило цялото, огромно и бяло, плувнало в белезникава каша. Другата половина на главичката беше сплесната и кървава. Около изпруженото му телце вече се образуваше червена локвичка. Муцунката му бе озъбена в грозна гримаса, а езичето, все още нелепо влажно и розово, висеше на една страна.

Детето огледа внимателно трупчето, протегна ръка, като че ли обмисляше дали да го докосне. В този момент задните крачета на котката потръпнаха и се изпънаха рязко в последна агония, което го стресна и то отскочи назад, аха да падне. Пое си дъх, готово да хукне като останалите, но животното не помръдна повече и след минута детето събра смелост да се приближи отново. Беше му любопитно. За първи път виждаше нещо мъртво. И за първи път виждаше нещо да умира пред очите му.

Непознат гъдел го загриза ниско долу в корема като червейче, досега не беше изпитвало подобно чувство и му хареса. Прехапа устна, помисли още малко, искаше някак да удължи това усещане, беше... ХУБАВО. Не просто хубаво, беше по-хубаво от всичко досега. Беше като потръпване, туптене там долу, но и като замайване, все едно се е въртяло дълго на въртележката в парка, докато изгуби равновесие и падне в тревата. Освен хубаво, беше и някак

РИАЛИТИ

срамно, и тайно, а също и... недовършено. Трябваше да направи още нещо, не можеше да си тръгне просто така. Искаше му се още от ХУБАВОТО. Огледа се, наоколо все така нямаше никого, нито възрастен, нито дете. Протегна ръчичка с дълбоко изгризани нокти и мушна показалец в кръвта, после огледа пръстчето си любопитно. Кръвта беше започнала да се сгъстява и не изглеждаше като тази, която веднъж потече по обеленото му коляно. Заприлича му на малинов сироп, но когато я подуши, замириса странно, уж сладникаво, но не съвсем. Близна предпазливо. Вкусът беше тръпчив и по-скоро солен, но далеч не неприятен.

Посегна да обърше ръката си в тениската, после се усети, че майка му ще види петното, и се отказа. Щеше да се измие в двора.

Дали и хората умират така? – мисълта се появи в главата на детето неповикана, сякаш винаги е била там и само е чакала смъртта на котето, за да се покаже. – Дали отварят уста и изплезват език? Дали пищят, дали се гърчат? Дали очите им изскачат и кръвта им изтича? Дали пак ще ми стане ХУБАВОТО, ако го видя?

Изправи се и подритна трупчето. Спомни си как една учителка веднъж обясняваше колко интересно място е светът. За първи път ѝ повярва.

*Петък, 17:28 ч., много години по-късно
Фиджи, Тихи океан, палубата на „Синя лагуна“,
недалеч от остров Бати*

– Знам какво си мисли всеки от вас точно в този момент. – Младежът се усмихваше и зъбите му блестяха, още по-бели върху матовата, гладка кожа. Беше от тези хора, които винаги и навсякъде приковават вниманието, при това без да полагат усилия. Той не се правеше на интересен, той БЕШЕ интересен и това обясняваше не само защо околните го слушаха като хипнотизирани, но и защо хитовете му кънтяха по радиа и клубове, а стотици хиляди верни фенове го следваха в ютуб, тик-ток, инстаграм и всички възможни социални канали.

– Колко ще е яко да прекараме цял месец с Тони Би на пустинен остров... това ли си мислим според теб? – жената с огромните слънчеви очила го изрече уж флиртатджийски, но в тона ѝ личеше раздражение. Неколцина от групичката, струпала се около рапъра, се подсмихнаха. Тони Би продължи:

– Добре де, това също. Ти беше Ема, нали? Не, не, извинявай! Изабела? Да, вярно, че си ИИИИЙЗИ... – младежът умишлено го произнесе така, удължено, намеквайки, че Изи е твърде лесна¹. Някои не разбраха шегата му, но повечето се усмихнаха послушно, а той пак подхвана: – Но друго имах предвид. Сега в главата на всички нас тук има

¹ От easy (англ. ез.) – лесен, лесна.

РИАЛИТИ

само една мисъл – няма ли да е много яко да го спечеля тоя милион и да се свършва?

– Е, много ясно. Има хора, които биха убили за тия пари. – Отговорът, който истински разсмя групичката, дойде от Рая, момичето с бели шорти и фланелка в моряшки стил, извадено като от списание. Не само тя, но и повечето присъстващи изглеждаха неприлично красиви. Имаше и друго общо помежду им – всеки един от тях излъчваше онази лека, но отчетлива напрегнатост и неестественост, която хората придобиват по време на фотосесия.

– О, и ти. Знам многу лУде кои би Убиле за многу по-малку од еден мИлион. Кои работи могам да ви кажам... – вметна грубоват тъмнокос мъж. Дали репликата дойде малко в повече на компанията, или просто не му разбираха добре, но никой не прояви интерес към историята и лека-полека се разпръснаха на групички.

Вече почти час дванайсетметровия катамаран „Синя лагуна“ пореше синьо-зелените води на Тихия океан със скорост двайсет възела в час. Беше видял и по-добри дни, но все още изглеждаше достолепно. Дванайсет души се размотаваха по палубата с високи, изпотени чаши в ръка. Четирима бяха заобиколили Тони Би и се смееха шумно на шегите му, но повечето бяха застанали на носа и гледаха напред, където островът вече не беше миниатюрна точица на хоризонта, а постепенно се разкриваше пред очите им в цялата си екзотична прелест.

Едър, зачервен младеж по шорти, нахлупил бейзболна шапка, се въртеше с професионална камера и снимаше, а едно дребно, мургаво момиче се суетеше край него и насочваше всички да застават в „непринудени пози“. На пръв поглед картината приличаше на рекламно видео на някоя туристическа агенция, което не беше твърде далеч

МАРИЯ ПЕЕВА

от истината. Това бяха участниците в най-новото риалити шоу – „Ловци на съкровища“, което стартираше на следващия ден. Видимо в отлично настроение, подхвърляха си шеги и се закачаха, а на едно по-друго ниво, вътре в себе си, всеки един се опитваше да прецени на кого от останалите би могъл да се довери и доколко. Месецът, който им предстоеше, щеше да е интересен, а това бе първото им истинско събиране заедно с изключение на дългия самолетен полет с прекачвания от София, България, до Нанди, Фиджи. Изглеждаха превъзбудени, развеселени и дружелюбни. Умората от пътуването по нищо не им личеше, когато се качиха на борда на кораба, нает специално за целите на продукцията, който трябваше да отведе компанията до остров Бати.

Не е важно как започваш, а как ще завършиш – беше мотото на шоуто. На един от участниците тази не особено оригинална мисъл бе адски забавна и той се подсмиваше наум.

Няма ли да е брутално, си представяше, ако за някой от тези самоуверени, надуты идиоти шоуто завърши, преди да е започнало? Ето онзи едър, мазен, нахилен тип например, който се протяга уж да покаже нещо на русата кифла с голямото деколте, но всъщност наднича да провери дали зърната ѝ се виждат. Би могъл да се подхлъзне на декинга, да падне и да се удави. Или да го изядат акули пред ужасените погледи и викове на останалите. Ако имам малко късмет, дори и камерата ще хване този момент и тогава ще е истинско риалити, а не тази боза...

Мислите му бяха прекъснати от появата на продуцента Антон Миланов, мъж не в първа младост, с гладко обръсната глава и малки очила, кацнали на върха на носа му, който излезе от салона, също с чаша в ръка. Огледа се за лъжичка или нещо метално, с което да почука и да

РИАЛИТИ

привлече погледите на участниците, но не се наложи, защото всички едновременно се обърнаха към него.

– Знам, че се запознахте още на летището – каза той. – Искахме, за разлика от повечето други риалити предавания, в това да няма никакъв контакт между вас на кастинга и изобщо чак до началото на играта. Но при трийсетчасов полет се оказа на практика невъзможно. При все това е редно да ви представя официално, преди да започнем. Бяха ми подготвили малка мотивационна реч, но настроението на всички е толкова приповдигнато и щастливо, а и скоро ще акостираме, така че просто ще ви кажа няколко думи без много официалности.

Погледът му ги обгърна нежно, някак покровителствено и почти по бащински благо. От тези мъже и жени зависеше как ще протече шоуто. Или поне така си въобразяваха те. Подсмихна се на тази мисъл и продължи:

– Вие ще прекарате заедно цял месец и ще преодолеете трудности, каквито не сте си представяли. Ще бъде тежко, но също така и забавно. Смяя да твърдя, че това ще е най-великото и незабравимо преживяване в живота ви. А един от вас ще си тръгне и с голямата награда от един милион долара. Помнете, че сте съперници, но също и отбор, защото островът ще ви поднесе куп неочаквани предизвикателства, които ще преминете заедно. Камерите ще са навсякъде и ще запечатват всеки миг от живота ви, което в началото ще ви тревожи, но скоро ще забравите, така работи психиката на човек.

Напомням ви някои основни правила, макар да сте запознати с тях от договорите. Няма да имате контакт с никого извън другите участници, водещия Мартин и Зорница, помощник-режисьора, която понякога ще ви кани за „изповеди“. Всички мобилни устройства ще предадете, преди да слезете на брега. Имате право на един малък сак